

BIBLIOTECA
CENTRALA A
UNIVERSITATII
DIN
BUCUREŞTI

Nº Curent 56321 Format .....

Nº Inventar ~~f.30116~~ 55770 Anul .....

Sectia Def. optiv - Raftul .....

Varia — *Literatură*
OVID DENSUSIANU

6 Brus.

Pămîntul nostru

65419

Din „VIEATA NOUA“

I A Ş I

Editura „Viței Nouă“

1918

Ch. A. 30.146

OVID DENSUSIANU

Pămîntul nostru

Din „VIEAȚA NOUĂ”

55770

I A \$ I

Editura „Vieței Nouă”

1918

GL 20
GL

1956

BIBLIOTECĂ CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCURESTI

Cota 56321 Varia
Inventar 55770

RC-125/02

B.C.U. Bucuresti

C55770

Pămînt sfînt, pămînt închegat din jertfele străbunilor, pe
tine mulți te-au cuprins cu ochii, dar nu și cu sufle-
tul, și de aceea mulți nu te-au înțeles, mulți nu te-au
prețuit.

Din adîncurile vremei se înalță răsunete ce nu sunt au-
zite de toși. Și nu pentru că ele nu au putere — cum ar fi
așa de slabe cloicotirile veacurilor? — ci pentru că găsesc
în cale suflete pe care nu le atinge nimic ce vine din ne-
sfîrșitul depărtărilor. Pentru asemenea suflete ce a fost ră-
mîne pierdut în neștiință, pare moartea mută, nu aceea
care vorbește prin glasurile ce filile în preajma mormin-
telor și ne aduc aminte de veșnicia gîndurilor și faptelor
omenesti.

Pămînt bogat, pămînt de belșug cum unora li se arată numai în vis, tu nu ai avut încă bucuria să vezi întîlnindu-se cu lumina toată puterea, toată rodnicia ta. De numeroase ori tu ai aşteptat să se ridice deasupra ta nesfîrșite şiruri de brazde — mai multe într'un an decât în ani de mai înainte —, ai aşteptat să nu-ți mai întunecă cuprinsul pustietății ca de fară moartă și să vezi răsărind ziduri lîngă ziduri însuflețite de cutremurările muncei uriașe. Ai aşteptat... și te-ai mîhnit cînd îi-ai dat samă că nu eşti ajutat să fii ce te simfiai în stare, cînd ai văzut că prea multe brațe și minți amînă datoria lor — datoria înfăptuirilor, a vieței mărite, împuternicite zlă cu zi. Te-ai mîhnit și mai mult cînd i-ai văzut pe unii semânind cu plug de aur neghină — îți ziceai: „mai bine cu plug de lemn ar semăna roade de aur“. Si te-ai mîhnit iarăși cînd l-ai văzut pe alții vînturînd vorbe, numai vorbe, ca și cum ar fi zis celor care-i ascultați: „aceasta-l hrana voastră“.

Cîteodată miinirea ta părea că se schimbă în răzvrătire,
dar ai fost prea îngăduitor — și oare nu-ți pare rău că
nu îl-ai arătat toată puterea ta ? Puterea de a întoarce re-
pede în ţărînă pe aceia care nu înțeleg că tu le dai viața
nu pentru ca să fie rugină și să se risipească în nepășare,
trîndăvie și nimicuri?

Pămînt de soare, pămînt de seninătăji în care cîntă
Raiul, tu ai fost sortit să fii adăpost numai pentru cei
care-ți seamănă, nu și pentru cei cu sufletul înnoptat. Din
cînd în cînd ai văzut și fii rătăciți ai tăi, cu priviri de
întuneric, cu frunțile încruntate, cu înfățișare împrumutată
din țări aspre, posomorîte, și tu, uisindu-te la ei ca la
niște streini, le-ai spus: „de ce nă ați rămas cum vi-i
firea? De ce nebunia astă să vă schimbați la față? Vi
să a părut că nu vă stă bine să fiți cu chipul luminat, să
strălucească în ochii voștri soarele după care alții suspină
și care pe voi vă încălzește cu toată dărlîcia lui? Ciudat
gînd să alegeți ce nu e pentru voi! Fiți aşa cum vă este
lăsat, fiți cum sunt și eu, pentru că nu sunteți oare o-
dăslele mele?“

Tu i-ai mustrat și ei nu au înțeles. Să nu fi înțeles nici
cînd au văzut că spre tine se îndreaptă aceia care sună
că soarele e prea sgîrcit cu ei și pornesc într-o zi să ajungă

unde s'ar putea împărtăși mai mult din binecuvîntările lui ?
 Pămînt de soare, pămînt de seninătăți în care cîntă Raiul,
 tu îspitlai prea mult gîndul cutropitorilor pentru ca ei să
 nu te rîvnească. Azi tu îndu-i larăși pîngărirea lor, dar
 jalea care s'a abătut peste tine e mîndria, înălțarea ta.
 Au venit puhoi ca și cum ar fi vrut să-ți ia soarele și
 toate drumurile și apele, au năvălit cu ochii fulgerînd lă-
 comia și mînia, dar pe unde treceau, cîntind cîntece smin-
 tite, drumurile și apele tale lăsau să se audă ce mal au-
 zise și alții :

Noi coborîm spre miazăzi,
 Iar' voi curînd vă veți grăbi
 Spre miazănoapte să porniți,
 De unde hămesiți veniți :
 Acolo-i vizunia voastră,
 Aici-i împărăția noastră.

Pămînt peste care, de atîtea ori, flacări și sînge s'au revărsat în potop, urât ai fost se vede să cunoști toate încercările. Azi la suferințele tale se mai adaugă una, pe care n'o aşteptai. Iată că dușmani ai tăi au răsărit chiar printre cei pe care i-ai hrănit. Uitând ce i leagă de tine, călcînd credințe ce dau viețel măreția stîncei, cițiva rătăciți s'au înfrâgit cu vrăjmașii tăi. Ei au primit ca oaspeți buni haitele care s'au năpustit asupra ta. Si rușinea nu s'a oprit pe obrazul lor cînd au întins mîna celor veniți să prădeze, să schinguească, să omoare. O, mocîrla din sufletele lor! Dar va veni ziua ziua cînd vor plăti păcatul pe care l-au făptuit, păcat pentru care nu poate fi pocălre iertare. Din tîne se vor ridica atunci bulgări să-i pună pe goană și vei chema vîntul să-i strîngă în aripile lui.

Pămînt ce ai fost, de atîtea ori, pavăză împotriva păgînilor, pămînt care ai răsbunat nedreptăți fără număr, tu astăzi mărești slava ta străveche, oprind năvala celor care vreau să nimicească hotare sfinte și să facă din nelegiurile lor legea lumei. Cînd leghioanele dușmane credeau că nu va rămînea glie din tine să nu cadă în ghiarele lor, fiind tăi s-au strîns pe șesurile înflorite, pe culmile stîncoase și, cuprinzînd în gîndul lor marginile tale aşa cum trebuie să le hotărască dreptatea, au pornit lupta pentru mîntuirea ta și a tuturor care așteaptă zorile desrobirei. Dela Oituz la Mărașești zid de aramă a înălțat vitejia lor și cînd valurile negre ce se învălmășiau să te potopească s-au strivit de el, cînd trufia lîstelor s'a spulberat în vîforul ce le-a eșit în cale, tu te-ai înseninat din nou și peste înălțimi ai văzut Vilvele trecînd să vestească biruința vitejilor tăi — biruință a lui David asupra lui Goliat.

Pămînt sfînt,
Pămînt bogat,
Pămînt de soare,
Tu aştepţi binecuvîntarea înnoirilor, luminarea puterilor tale, înălţarea ce nu cunoaşte zăgazuri,
Şi fii bun,
Fii dănic,
Fii ca un părinte,
Cu cei vrednici,
Cu cei viteji,
Cu cei cinstiţi —
Iar celor răi,
Celor trîndavî,

Celor care mint și îngălă,
Arată-le prăpăstiile tale.